

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αὶ 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαὶ — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

"Εκτη τοῦ μηνὸς 'Απριλίη,
πέφτουν θυρεοὶ και στύλοι.

Πεντακόσα, σαράντα κι' όκτώ,
πανηγύρι τελειώνει φρικτό.

Δάκρυ τοῦ «Ρωμηοῦ» πικρὸ ὅτον μεγάλο τὸν νεκρὸ.

Καὶ σὰν εἶδε πῶς κυλιέται μὲς ὅτον βοῦρκο σὰν τοὺς ἄλλους
καὶ πῶς ἔθαψε σὲ τοῦτον τόσου πόνου τοῦ μεγάλου,
ἔφυγε φαρμακωμένος μὲς ὅτην ξένη συντροφιά,
πέρνωντας τὴν μαύρη πίκρα γιὰ μονάχη συντροφιά,
ὡς ποὺ δίχως μίαν ἐλπίδα μὲ τὰ χεῖλη πικραμένα
μόνος ἔσθυσε ὅτ' ἔβλεπε.

Ἦμνος γιὰ τὴν ἀρετὴ του, γιὰ τὸ λάσπωμά του χάρις,
καὶ βουδὸς ἄς μείνῃ μπρός του κάθε φθόνος κιτριλάρης...
μὲς ὅτου τάρου του τὸ χῶμα
δὲν θ' ἀνοίξῃ πλὴν τὸ στόμα,
δὲν θὰ σείσῃ τὸν ἀγέρα μὲ βροντόφωνη λαλιά
διαλαλῶντας τὴν Ἑλλά.

Μὴ κανένας ξεφωνήσῃ γιὰ τὸν ἄφωτο μικρὸς,
μὴν ἔσπῃ καὶ νεκρὸς...
ξεφωνήματα δὲν θέλει καὶ στεφάνια Παλατιοῦ,
εὐχάρουν γιὰ τὸ λείψανό του τὰ λουλούδια τοῦ σπητιοῦ.

Μόνον ὁ λαὸς νὰ πάρῃ
τῆς Ἑλλᾶς μικρὸ κλωνάρι,
καὶ ἀκολουθῶντας δακρυσμένους τὸν νεκρὸ νὰ τραγουδῇ
τῆς Ἑλλᾶς τῆς πικραμένης τὸ παρήγορο κλαδί.

Μὲ τὰ πράσινα κλωνάρια καὶ ἡ πατρίς στεφανωμένη
φῶς ἀντίκρυε ὅτ' ἡ μαύρη καὶ ἀξήμερη βραδιά,
μ' ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ κάτω μὴ πνοὴ φαρμακωμένη
σκόρπισε ξεφυλλισμένα τῆς Ἑλλᾶς τῆς τὰ κλαδιά.

Βλέπωντας τὸ σύμβολό του λαχταρούσαμε μ' ἐλπίδα,
ἐβροντοῦσαν πολέμαρχοι τοῦ πολέμου τὴν ἀσπίδα,
καὶ ἔψαλαν μὲ τῆς εἰρήνης τῆς δουλεύτρας τὸν αὐλὸ
τὸ σπαθὶ τοῦ Καραίσκου, τοῦ Κανάρη τὸν δαυλὸ.

Δύναμις παρηγορητὰ μὲς ὅτων σκλάβων τὸν ἀγῶνα,
σωτηρίας ξεφωνήτρα καὶ ροδόχρυσος νεφέλη,
ἀλλ' ἐπέταξαν μὲ βόμβους ὅτον εὐώδη μελισσῶνα
τόσοι λαίμαργοι κηφήνες καὶ ὅλο βύζαξαν τὸ μέλι.

Ἕνας τάφος καὶ ἂν ἀνοίξῃ μὲς ὅτους ἄλλους τί σημαίνει;
ὁ νεκρὸς ποὺ μέσα μπαίνει
λαμφοφώτιστο τὸν δείχνει τῆς ἀθανασίας μνήμα
καὶ τὴν ἀψυχὴ του πέτρα τῆς Πηνυκὸς τὴν κάνει βῆμα.

Μὲς ὅτ' ἡ νύκτας τῆς ἡμέρας, μὲς ὅτους πόνους τοὺς μακροὺς,
στρέφετε τὰ μάτια πῶς ὅτων μεγάλων τοὺς νεκροὺς.
Εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀπάνω δὲν σὰς φθάνουν ὄρυγμοι
καὶ ξεμαυλισμένο πλῆθος,
εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀπάνω ζωντανεῖ μὴ στιγμὴ
κάθε πεθαμμένο στήθος.

Τέτοιος τάφος σὰν καὶ τούτους ἀλυσμένητος ἀνοίγει
μὲς ὅτην ὥρα, ποὺ τὸ γένος βρωμερὸς ἀγέρας πνίγει,
τέτοιο μνήμα πρασινίζει ὅτ' ἄλλα μνήματα κοντά,
καὶ εἰς λυγμοὺς νεκρῶν προμάχων μὲ λυγμοὺς ἀνταπαντᾷ.

Φύγε, φθόνε, ποὺ καὶ τώρα σὰν ὄχλ' ἀκροφυρξίαι,
καὶ μὲ φῶτα καὶ πυρσούς
καὶ παιᾶνας περισσοὺς
τοῦ θανάτου τοῦ τὴν ὥρα πηδηκτὸς πανηγυρίζεις.

Φύγε, φθόνε φρενιάσμενε, καὶ ἄφ' ἑσέ τον νὰ συχῇ
δίχως λόγους καὶ στεφάνια προσκυνεῖτε τον σκυτῶν,
τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά του τραγουδεῖτε νὰ ἔσχη
τὰ φαρμάκια καὶ τῆς πίκρας, ποὺ ποτίστηκε γι' αὐτή.

Μὲ τὸ σύμβολον ἐκεῖνο ἦρε λάμψι καὶ τὸ Στέμμα,
καὶ ἂν εἰς Στάδια καὶ στίβους καὶ εἰς ἀγῶνας δίχως αἷμα
τῆς Ἑλλᾶς δεχθῇτε κλώνους ἀπὸ γέρελα Βασιλῆα
μὴν ξεχνάτε ὅτ' ἡ χαρὰ σας τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά.

Κι' ἂν ἀκούσετε ποτὲ σας «ὡς πότε παλληκάρια»
καὶ ἂν τὰμάτωτα σπαθιά σας δὲν σκουριάζουν ὅτ' ἐκάρη,
καὶ ἂν σημαία νικηφόρος ὅτ' ἀπελάγη κυματίζῃ
καὶ ἂν ἀγγελοὶ πετάξουν νίκης σὰν γοργόφτερα πουλιά,
μὲς ὅτους ἤχους τῶν παιάνων ὁ λαὸς ἄς κελαιδῇ
τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λησιμόνησε, βρέ Περικλῆ, μεγάλον πατριώτη
καὶ ἔλα νὰ κουθεντιάσωμε γιὰ τὸν Ἀμαρουσιώτη.
Γι' αὐτὸν ξεπαρδαλόνεται καὶ ὁ κόσμος καὶ ἡ Κορῶνα,
καὶ ἂν ξένος ἦρχετο κανεὶς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
καὶ ἂν δὲν ἐτύχαινε καὶ ὁ Φλάκ ὅτ' ἡ μὴση ν' ἀπομείνῃ,
φαντάσου ποῖον ὄνειδος καὶ ποῖα κατασχίζῃ.

Φ.—Καὶ μόνον νὰ τὸ φαντασθῶ, βρέ Φασουλῆ βερέμη,
τὰ γόνατά μου λύνονται καὶ τὸ κορμὶ μου τρέμει,
καὶ αἰσθάνομαι τὰ μέσα μου πῶς τὰ τρυπᾷ στίλβω...
Φ.—Ποῖος νὰ μᾶς τῶλεγε ποτέ, καὶ μὴν Περικλέτο,
πῶς ὅταν ἐξημέρωνε Παρασκευῆς ἡμέρα
ἡ Δόξ' ἀπὸ τὰ χῶματα τοῦ Μαραθῶνος πέρα

φιρὶ φιρὶ μᾶς γύρευε
καὶ νίκαις μᾶς μαγεύερε.

Π.—Τί δόξα ποὺ θὰ ἔχναμε, βρέ Φασουλῆ, χαράμη,
μὰ τώρα νενικήκαμεν καὶ δὲν μὲ μέλει ὄραμι
ἂν μὴ γιὰ πάντα τῆς Βουλῆς κλεισθῇ τὸ Παρλαμένο
καὶ ἂν κἀνωμ' ἐκατὸ φοραὶς καινούριο φαλιμένο.

Φ.—Μέσα σὲ τούτῃ τὴν κοινὴ Μαραθωνομανία,
ὅπου καθεὶς φρενιάζει,
καὶ ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει

ἂν πᾶν οἱ παλαιο-Βούλγαροι μὲς ὅτ' ἡ Μακεδονία.
Ἐμπρός ὅτ' ὁ Μαραθῶνιον Βουλγάρους ποῖος κυτᾷ;
καὶ ἂν νέος Ξέρξης στρατιᾶς ὅτ' ὁ Μαραθῶνα στείλῃ,
ἀλλ' ὅμως κἀποῖος θὰ βρεθῇ μὲ πόδια δυνατὰ
νὰ σπείσῃ τὴν ἐπιδρομὴν ἐγκαίρως ν' ἀναγγεῖλῃ.

Π.—Τὸν κόσμον νενικήκαμεν καὶ πάντα τὰ καθάρματα...
οὐγού! καὶ φέρτεν τὰ βιολιά, καὶ φέρτεν τὰ σιμάματα.
Φ.—Ἄς φιληθῶμε, Περικλῆ, καὶ τούτῃ μας ἡ νίκη
ἐσάρωσε γιὰ μὴ στιγμὴ τὸ κάθε ρεζιλίκι.

Π.—Ἄς φιληθῶμε, ξάνο, καὶ τοῦτο τὸ σπητάλι
τὴν δόξα τὴν ξανάφαγε μὲ τὸ χρυσὸ κουτάλι,
καὶ ὅμως ἀκόμη βρίσκεται ὅτ' ἡ δόξης τὸ προσιμῶν...
Φ.—Προχθὲς εὐρέθηκα καὶ ἐγὼ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον,
καὶ ἰδὼν καθένα πρόμαχον καὶ πρόγονον πελώριον,
τὸν μακαρίτην Κοραῆν, τὸν Ρήγαν, τὸν Γρηγόριον,
καὶ ἐνθυμηθεὶς τὸ Στάδιον καὶ τὰλλα γεγονότα,
μετὰ περιφρονησέως τοὺς ἔστρεψα τὰ νῶτα.

Π.—Μπράβο, καλὰ τοὺς ἔκανες, καὶ ἀξίζεις γιὰ φιλί...
καὶ ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ,

τὸν Παρθενῶνα κύτταξα, κειμήλιον αἰώνιον,
ἀλλὰ τὸν δρόμον ἐξαφνα μνησθεὶς τὸν Μαραθῶνιον,
τόσην φρικτὴν ἀποστροφὴν καὶ τόσην ἀηδίαν
ἠσθάνθην πρὸς τὸν Μνησικλῆν, Ἰκτῖνον καὶ Φειδίαν,
πρὸς τὸν ἀρχαῖον Περικλῆν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπίσης,
ποὺ πρέπει νάσαι μέσα μου γιὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃς.

Φ.—Γιὰ μασκαράδες σὰν καὶ αὐτοὺς δὲν θέλω πρὶν ν' ἀκούσω
καὶ τοὺς προγόνους σκέπτομαι πατόκορφα νὰ λούσω.
Π.—Τὰ νέα νικητήρια καθεὶς ἄς ἀνακρούσῃ
καὶ τόπος προσκυνήματος ἄς γίνῃ τὸ Μαρούσι.

Φ.—Τὸν Μαραθωνοδρόμον μας ἄς πᾶμε νὰ στολίσωμε,
ἄς πᾶμε τῆς πατοῦνας τοῦ μὲ τρέλλα νὰ φιλήσωμε,
ποὺ νίκη μᾶς ἐδώρησαν καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων
καὶ τοὺς κοντοὺς ὑψώσαμεν περιφανῶν λαβάρων.

Π.—Χαῖρε, πατρίς μου πότνια, καὶ ἂν ἐτινάχθ' ἡ γούνα μας
ὅμως ἡ δόξ' ἀπὸ ψηλά κατέβῃ ὅτ' ἡ πατοῦνα μας.
Φ.—Σήμερα μὲ τὸ δίκην τοῦ τὸ κράτος μας θὰ λήῃ
πῶς ὅλους ὅτ' ἡ πατοῦνα τοῦ τοὺς γράφει, Περικλέτο,
καὶ ἰδῶ χιλιάδες ἀθληταὶ θὰ φθάνουν ψωραλέοι
ἀπὸ τὰ πόδια τῶν Ρωμηῶν νὰ κόβουν φιλέτο.

Χαῖρε, πατρίς, νενίκηκα, καὶ κόσμο μὴν ψηφᾷς...
Π.—Γι' αὐτὴν τὴν νίκη σήμερα στηλιάρει δὲν θὰ φᾷς,
καὶ ἄς κἀνωμε γιουρούσι
ὅτ' ὁ ξακουστὸ Μαρούσι,
καὶ ἂν ἐκεῖ πέρα μὴ καὶ δρό, μωρὲ φαρμακομύτη,
ἄς πάρωμε τὸν δρόμον μας γιὰ τὸ Δρομοκαίτη.

(Εἰς τὸ Μαρούσι πᾶν καὶ οἱ δρό, τὰ ξύλινα ζαγάρια,
καὶ μπρούμυτα καταφιλοῦν τοῦ Λούη τὰ ποδάκια).

Συμπόδιον Βασιλικὸν κατόπιν ἄθλων καὶ νικῶν.

Ἐλπίζετε, θαρρεῖτε,
καὶ Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,

ἐλευθεροῦτε δ' ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκας,
καὶ ὁ Βασιλεὺς συγκινηθεὶς διὰ τὸν Μαραθῶνα
παρέβησε συμπόσιον ὅτους Ὀλυμπιονίκας
καὶ ἰθυσιασθ' ὑπὲρ αὐτῶν ἡ σεβαστὴ Κορῶνα.

Κι' ἐν μέσῳ τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ξένων κεχνητόων
διὰ θερμῆς προπόσεως ἐν πρώτοις συνεχάρη
τὸν Βασιλέα τὸν σεπτόν, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ὅπου τοῦ πρέπει τῆς ἐλλᾶς τὸ πρὸ καλὸ κλωνάρι.

Κατόπιν τὴν Βασίλισσαν, πτωχῶν παρηγορίαν,
ποὺ τὸν Ἀγῶνων θεατὴς παρέστηκε γιὰ λούσο,
κατόπιν δὲ τὴν κόρην του, τὴν ἐκλεκτὴν Μαρίαν,
ὅπου τὴν ἀρραβῶνισαν μ' ἕναν σπουδαῖο Ρούσσο.

Κατόπιν τὸν Διάδοχον, ποὺ σήκωσε ὅτ' ὁ πόδι
καὶ ἰθαγενεὶς καὶ ξένους,
εἰς ἔργα δ' ἐπιδίδεται τὰ μάλα κοπιώδη
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ γένους.

Κατόπιν δὲ τοὺς Πρίγκηπας τοὺς καὶ λαοφιλεῖς,
κατόπιν τὸν Γεώργιον, θαλασσινὸ ξεφτέρει,

κατόπιν τὸν Νικόλαον τὸν τῆς Σκοποβολῆς,
Ἀνδρέαν καὶ Χριστόφορον, καὶ τῶν μικρῶν τᾶσκέρι,
καὶ τῆς ἐλλᾶς ἐσκόρπισε τὰ θάνατα κλαδιά
ὅτ' ἡ λατρευτὴ φαμίλια του, καὶ ἐγγόνια καὶ παιδιὰ.

Καὶ μετὰ τόσην κόπῳσιν
ἔκαμε νέαν πρόποσιν,
καὶ κατὰ τάξιν ἤρχισε Μελχισεδὲκ καὶ πάλιν
ἐνθέρμως νὰ συγχάιρῃ
ὅλην τὴν οἰκογένειαν, τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,
καὶ γενικῶς καὶ ἐν μέρει.

Ὁ δὲ Φιλήμων σηκωθείς μὲ στήθη θαρραλέα
εἶπε ὅτ' ὁ Βασιλεῖα:

«Ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ, τοὺς ἀθλητὰς εὐλόγει,
καὶ αὐτὰ ποὺ σήμερα μᾶς λὲς δὲν εἶναι πλέον λόγοι,
μηδὲ φιλοφρονήματα τοῦ Θεοῦ τυπικά,
ἀλλ' εἶναι διαμαντόπετραις καὶ τζοβαίρικα,
ποὺ μὲς ἀπὸ τὸ στόμα σου κατακυλοῦν μπροστά μας,
κλεινὲ συναθλητὰ μας.

Μίλησε πάλιν, Βασιλεῦ, νὰ ξαναπέσουν καὶ ἄλλα
καὶ νὰ γεμίς ἡ σάλα.

Μὰ τώρα, ποὺ μὲ χαίρουσαν καὶ πάλλουςαν ψυχὴν
τὰ πάντα βλέπω, Βασιλεῦ, πῶς ἦλθαν κατ' εὐχὴν,
πῶς νίκη τοὺς κροτάφους μας δὲν ἔστρεψε ματαῖα,
πῶς διαμαντόπετραις κυλοῦν ἀπὸ τοῦ στόματός σου,
νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, καὶ ἐμὲ τὸν Γραμματέα
καὶ ὅλους τοὺς λάτρεις τοὺς πιστοὺς τοῦ Θεοῦ Στέμματός σου».

Εἶπεν αὐτὰ τὰ σοβαρά

καὶ χί' ἐφώαξαν καὶ οὐρά
οἱ προύχοντες οἱ σεβαστοί,
καὶ ὁ πρῶτος Φασουλῆς παρὼν
εἶπε μονάχος Παλλιστί:
«Ὁ! νταμὰν ντὲ λα κουρόν».

Καὶ βλέπων πῶς ἀνέλπισα σὲ τούτους τοὺς Ἀγῶνας
χρυσωρυχεῖον ἐγίνε τὸ στόμα τῆς Κορῶνας,
ὅσα διαμάντια πέσανε μὲ τόσον μεγαλεῖον
σὰν διακονία πρὸς τὸν τὰ μάζεψε σκυφτός,
καὶ ἀμέσως πῆγε καὶ ἀνοίξῃ Ἀδαμαντοπωλεῖον
καὶ χρυσόχορ τῆς Αὐλῆς ἐφύτρωσε καὶ αὐτός.

Ψάλλω καὶ ἐγὼ εὐγνώμων τὸν Μαραθωνοδρόμον.

Ὁ νικητῶν ἀπόγονε καὶ Ἀμαρουσίου θρέμμα,
ἔστρεψε τοὺς θράμβους σου τὸ θριαμβεῖον Στέμμα,
Διάδοξε καὶ Πρίγκηπες σ' ἐπῆραν ἀγκαλιά,
ξέναις περιηγήτριας σ' ἐχόρτασαν φιλιὰ,
καὶ ἴσως, λεβέντη χωρὶς καὶ πρῶτο παλληκάρει,
καμμία Μις παραξενὴ θελήσῃ νὰ σὲ πάρῃ.

Γιὰ εἶνα τὰ καλλιτέρα στεφάνια καὶ λουλούδια,
γιὰ σὲ ζουρνάδες, πίπιζαις, καὶ ἀμέτρητα τραγούδια,
καὶ τὸ καλὸν γέροντος καὶ πολιοῦ πατρός
βλέπει μεγάλων καὶ μικρῶν νὰ μπαίνωθ' αἰνῶναι μούραις,

καὶ μὲ τὴν φουστάνελα σου μὲς 'στὸ Παλάτι τρῶς
καλλίτερ' ἀπὸ μερικαῖς 'ψηλοκαπελαδούραις.

Γκάπ γκούπ βρεῖ μὲς 'στὸ χωριὸ ἀδιάκοπο νταούλι,
διαδηλώσεις σουκμαν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
ἐσὺ τὰ πάντα δύνασαι νὰ δέσης καὶ νὰ λύσης,
σὲ μαλακὰ προσκέφαλα στεφανωμένους γέρνεις,
δέχες' ἐπισκεπτήρια καὶ τῶν τρανῶν προσκλήσεις
καὶ 'στῆς Πρεσβείαις ἔμαθα τὸ τσάι σου πῶς πέρνηεις.

Δέχεται θυμιάματα καὶ δωρεὰς τοῦ πλήθους,
ἀγγεῖα τε καὶ κύπελλα καὶ δακτυλιοθήκες
μὲ παραστάσεις καὶ ἔγγλυφας
καὶ παλαιῶν ἐπιγραφάς.

Νὰ σὲ μυήσουν προσπαθοῦν 'στὴν κλασικὴν παιδείαν,
καὶ οἱ τῆς σοφίας γόνοι
ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει
ἀρχαιολόγος νὰ γενῆς καθὼς τὸν Καθωχδιάν.

Τὸν θρίαμβόν σου σήμερα περίτρομος ἀκούει
'Ανατολὴ καὶ Δύσις,
καὶ πέφτουν ὅλοι κατὰ γῆς καὶ σοῦ φωνάζουν «Λούη,
τρέξε νὰ μᾶς πατήσης.»
Μὰ σὺ τοὺς λέγεις Γαλλιστί :
«ὦ σακρενὸν καὶ σακριστί.»

Κι' ὁ νέος κόσμος βρέμεται
καθὼς ὁ γηραιός,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ κλέος
'στὰ δρό σου πόδια κρέμεται.

Τρίς χαῖρε, Λούη, νικητὰ... γιὰ σὲ τὸ πᾶν θυσία
καὶ χάρισμα λοκάντα,
κι' ἔσφιξε τὸ Ρωμαϊκὸ μεγάλη βουρλισία
καθὼς τὸ σφίγγει πάντα,
μὰ σὺ γι' αὐτὰ καὶ αὐτὰ
μὴ δίνης δρό λεφτά.

Ἄκου μὲ φλέγμα στωϊκὸν τὸ τί καθεὶς σοῦ ψάλλει
καὶ μὴν ἀφίνης τὸ τσαπὶ
γιὰ ν' ἀποδείξης, τσελεπῆ,
πῶς ἔχεις σὰν τὰ πόδια σου γερό καὶ τὸ κεφάλι.

Τοῦ Διαδόχου στέψης, ποῦ μᾶς ἐμβάλλ' εἰς ὁκέψεις.

(Προσῆλθεν οὖν καὶ ὁ Φασουλῆς μὲ στέφανον κοτίνου
καὶ ἐπέστεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου Κωνσταντίνου.)

Φασ.— Ὁ Δελγησιώργης ἔμαθα, ὁ Λεωνίδας ἦτοι,
ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς σᾶς ἔδωσε στεφάνι,
καὶ Σᾶς ὡς μόνον νικητὴν ἀθάνατον κηρύττει
μὲ φλογερὰν προσφώνησιν, ποῦ σὲ πολλοὺς ἐφάνη
παῖαν, αὐδῇ μελίρρυτος, ρητορικὴ μαγεία,

καὶ αἰνέσιμος διατριβὴ ἐπὶ Πρωθυπουργείᾳ.
Ὁ λόγος δ' οὗτος ὁμοῖος μὲ τὸν περὶ Στεφάνου
καὶ δι' ἐντέχνου σμιλευθεῖς ρητορικῶν γλυφάνου,
καὶ ἡ στέψις ἡ περίλαμπρος καὶ αἱ τόσαι σὰς τιμαὶ
ἤλεκτρισαν καὶ ἐμέ,

καὶ τουτονὶ τὸν στέφανον, Διάδοχε, προσφέρω
ὡς ἔπαθλον τῶν κόπων σας, δι' οὓς καὶ σᾶς συγχάριω.
Στεφάνων ἔγινε πολλὴ καὶ ἀνέξοδος σπατάλη,
βλέπω κοτίνου στέφανον σὲ καθεὶς κεφάλι,
ἐμπρὸς σας δὲ παρέρχεται στεφανοφόρων σμήνος...
καὶ ὁ Παππαμυχαλόπουλος σὰν Βασιλεὺς καὶ ἐκείνος
μέσα 'στοῦ στεφανώματος ἐφώνησε τὴν τρέλλα :
«πάρε καὶ σὺ Φιλήμονα, πάρε καὶ σὺ Βικέλα.»
Ὅποταν δ' ὁ σεπτὸς πατήρ μετὰ πλουσίας θήκης
ἐμοίρασε 'στοὺς νικητὰς τὰ στέφανα τῆς νίκης,
καὶ τῆς βροντῶδους τοῦ φωνῆς ὑπερυψῶν τὸν τόνον
ἐκήρυξ' ἐκ τοῦ θώκου τοῦ τὴν λήξιν τῶν Ἀγώνων,
οἱ πάντες, νικηταὶ καὶ μὴ, καὶ τὸ πυκνὸ λεφροῦσι
πρὸς τοὺς κοτίνους ὥρμησε μὲ δυνατὸ γλουροῦσι,
καὶ ἔτσι καθεὶς 'στεφάνωσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνος
μὲ κότινον ἐπίζηλον περικλεοῦς Ἀγῶνος,
καὶ ἐγὼ παρακαθήμενος πρὸς τῆς Αὐλῆς τὰ πλάγια
ἔξω φρενῶν ἐφώνησα «πάρτε διαβόλοι βᾶγλια.»

Κι' ὑμνεῖ καθεὶς
συγκινηθεῖς
στεφανοφόρον βίον,
καὶ ἀπὸ τινος
ὁ κότινος
εἶναι κοινὸν βραβεῖον.

Περὶ κοτίνων καὶ δαφνῶν φανατισμὸς καὶ μένος,
ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, Διάδοχε, ποῦ τὰς παλαιστρας ἄδω,
ἐγύρισα 'στὸ σπῆτι μου μὲ δάφνας φορτωμένους
γιατὶ πολὺ χρειάζονται σὰν κάνωμε σ τ ι φ ἄ δ ο .
Καὶ τώρα τὴν μεγάλην σας ἐξαίρων προκοπὴν
σᾶς στεφανώνω σήμερα μὲ τὴν ἐπιτροπὴν.
Στέφανον περιβάλλεται μὲ δάφνας καὶ ταινίας
ὁ περιβάλλων τὸν λαὸν μεθ' ὑψηλῆς εὐνοίας,
Στέφανον περιβάλλεται κοτίνων καλλιχρῶμων
ὁ μ' ἐξαφιν περιβάλλων τὸν Μαθαυνοδόρμον,
Στέφανον περιβάλλεται παρ' ὅλων ὁμοψήφως
ὁ τὸ χρυσοῦν περιβληθεὶς τοῦ Κωνσταντίνου ξίφος,
τὸ πρὸς ἐκεῖνον δωρηθὲν ἀπὸ τὸν Εὐγενίδην
καὶ κατακόπτον διαμπαξὶ τὸ πλὸ χοντρὸ σανίδι.
Στέφανον περιβάλλεται μὲ δάφνας καὶ ταινίας
ὁ περιβάλλων τὴν Αὐλὴν δι' αἰγλῆς οὐρανίας,
ὁ νῦν περιβαλλόμενος τοῦ στρατηγοῦ τὰ ρούχα,
συνάμα δὲ περιβληθεὶς καὶ ξίφος τοῦ Βαρούχα,
ὅπερ ἐδέχθη κατ' αὐτὰς ἀτρότων κόπων γέρας
γελῶν ἐν συστολῇ,
Αἰκατερίνης δ' ἦν αὐτὸ τὸ ξίφος τῆς δευτέρας,
ὡς μαρτυροῦν πολλοί.
Στέφανον περιβάλλεται παρ' ὅλων ὁμοφρόνως
ὁ δὲ ξίφη τρομερὰ περιβληθεὶς συγγρόνως
καὶ δὲδὲ μεγάλα σύμβολα παντοτεινῆς εἰρήνης,
τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθί καὶ τῆς Αἰκατερίνης.
Στέφανον περιβάλλεται μ' ἐμβατηρίων μέλος
ὁ μ' εὐκλείαν περιβάλλων τὴν γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
Στέφανον περιβάλλεται καὶ δι' ἐμοῦ 'στὸ τέλος
ὁ στέφανον περιβληθεὶς διὰ τοῦ Λεωνίδα.
Κι' ὅπως κυττῶ στεφανωτὸν εἰς τὰ Ναπολέοντα
τὸν μέγαν Ναπολέοντα καθὼς τὸ ψάρ' ἡ γάτα,
ἔτσι καὶ σὺ, Διάδοχε, μετὰ καμπέσα χρόνα
στεφανωμένος θὰ κοσμήῃς τὴν Ἀγλο-Κωνσταντινάτα.